

כמיטב יכולתו, אך הוא קובל: „החברה לא מבינה מדביקים לו תואר, שיכור, ולי גבי השתיינים זו מילה חריפה ופוגעת.“ מחלה חברתית. יעקב טוען שהחבר רה, המישטרה, המישטחה, כולם מזלזלים בו. „אני רוצה להפסיק, הוא אומר, „אני רוצה לעבוד, אני סנדלר טוב. היום עדיין אינני יכול, אני נתקף עצבים כשאני רוצה שותה, אבל צריכים להבין אותי. זהו תה ליד איטי, עשיתי כבר צעד גדול קדימה כשבאתי לכאן. אני רוצה להיגמל, אני זקוק לעזרה. אינני עברייני, זוהי מחלה.“ ומוסיף המטפל: „זוהי מחלה חברתית יותר מאשר נפשית ואישית. יש להתירם אל ציבור השתיינים כאל חולים, לא כאל פושעים. הבריחה לבקבוק איננה רצונית, אין שליטה עליה. 80% מהאנשים הנמצאים בטיפולם הם בעלי סיכויי-גמלה נמוכים מוחלטים.“

יעקב הוא המיקרה הקשה ביותר, אבל סיכויי טובים. צריך להבין אותו. הרצון שלו הוא היסוד לתיקונו. במקום שיבינו שהוא עושה מאמץ על-אנושי, שמם לו רגל. יעקב מתאפק, והאיפוק קשה. זוהי לו מלחמה עם עצמו.

אומר יעקב: „לא רדקתי סכין על אשתי. רציתי להתאבד. לא יכולתי יותר, נמאס! רציתי לתקוע לי כבטן. השכן עצר אותי.“ הוא טוען שנטפלים אליו. אין לו הרשעות קודמות ואינו עברייני, אבל לא גותנים לו מנות.

יותר מכל חורה לו כשמגיע שוטר לשכונה, הוא שואל: „איפה גר פה השני כור?“

„אין לי עבר פלילי,“ אומר יעקב, „אין לי כלום. אז למה מדביקים לי את הכתם“

מחסום מול ההר

מתיישבי נווה-אטיב

מונעים מתיירי החרמון להגיע למיסעדות דרוזיות

אם יש אדם המפקפק בהכרזותיה של ממשלת-ישראל כי הגולן לא יוחזר לידי הסורים, זהו סלמאן אבו-אסאלח, סוכר הביטוח של הכפר הדרוזי מגדלי-שאמס. כבר כיום מנסה סלמאן להבטיח את עתידו למקרה שהגולן אומנם יוחזר ל-סוריה. הוא רכש לו חלקת אדמה באחד מכפרי הדרוזים בכרמל, נכנס כשותף ל-מיסעדה בחיפה. „שיהיה לי לאן ללכת אחר רי הנסיגה,“ הוא מסביר בעברית רהוטה לסלמאן יש סיבות משלו לקשור את גורלו בגולן מדינת-ישראל. במלחמת יום הכיפורים, אחרי שמוצב החרמון נפל בידי הסורים, היה זה הוא שהתנדב לטפס בי גקייה ההר ולחפש שם גוויות של חיילים ישראלים שנתקעו במנוסתם או בהתקפת הנפל הנגדית. בביתו הוא שומר ערימה של מכתבי איום של הפידיאיון. המודיעים לו כי חרצו את דינו למוות.

אבל סלמאן, שהחזיר את תודעת הביטוח לגולן, הוא איש אוסטימי. בגיל 38, אב לתשעה ילדים, הוא מחפש להרחיב את עסקיו בכפר מולדתו. מגדל שאמס. חורף חם. לא מכבר רכש סלמאן את המיבנה שלידי ברכת-רם, לא הרחק מ-כפרו. הוא החליט לפתוח במקום מיסעדה דרוזית מעולה, עם מיטב מעדני הגולן. את המיסעדה פתח בדיוק בעונת הסקי בחרמון, מתוך תיקוה שהמוני המחליקים הנוהרים בחורף אל ההר יפקדו גם את מיסעדתו.

סלמאן לא לקח בחשבון את שכניו ה-

טוטו ספורט טוטו

השבוע מינימום הפרס הראשון 500.000 ל"י
מינימום כלל הפרסים 1,000.000 ל"י

יום ה' - המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

סלמאן אבו-אסאלח* אין כניסה אל הדרוזים

חדשים, מתיישבי נווה-אטיב, המפעילים את אתר ההחלקה בחרמון. אלה, שהשקיעו מיליוני לירות בפיתוח האתר, נאלצים לרכו את הכנסותיהם בתקופת זמן קצרה. כל עוד יש שלג בחרמון. השנה, בשל האביב החורפי צומצמה עונת ההחלקה למינימום. משום כך החליטו מתיישבי נווה-אטיב שלא להתחלק עם שכניהם הדרוזים בהכנסות התיירות לחרמון. הם הציבו את השוטרים שהם שוכרים מדי שבת על אם הדרך המובילה למיסעדתו של סלמאן. המחליקים על ההר, בי דרכם חורה, לא יכלו להגיע למיסעדה הדרוזית. כך, קיוו, יאלצו המבקרים להיעזר בשירותי המזונים שלהם. בהם מגיע מחירו של כריך ל-11 ל"י.

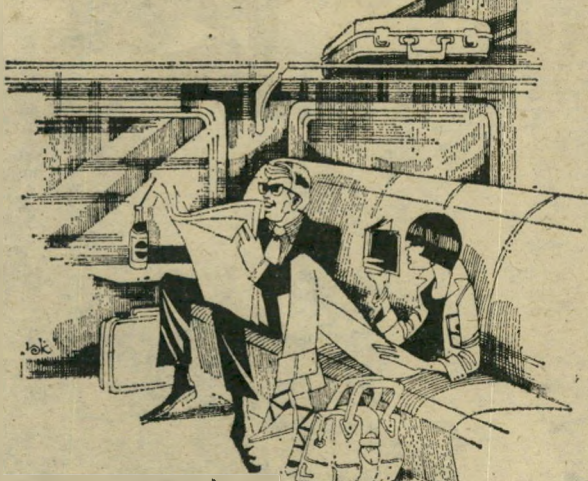
סלמאן מיהר להגיש תלונה למישל-הצבאי בגולן. „לא ייתכן,“ טען, „שהשכנים החדשים יגזלו את פרנסתי. שהאזרחים עצמם יחליטו היכן הם רוצים לאכול.“ ואומנם, תיירי החרמון שכבר ביקרו אצל סלמאן, נשארם נאמנים לו. הם אינם יכולים לפרוץ את המחסום שמציבים אנשי נווה-אטיב, אבל הם עושים עיקוף גדול, של 18 ק"מ, כדי להגיע אליו. בינתיים הולך השלג בחרמון ומפסיד. החורף הקצר מסתיים החרמון מתחמם. גם ביחסים בין תושבי החתיקים לחדשים.

של שיכור? אני הרי מנסה לצאת מזה! פרקליטו, עורך-הדין שימחה זיו, רואה בהחלטת השופט כפי שנקבעה החלטה נכונה. מצד אחד יטפלו ביעקב במיסגרה טיפולית-הגמילה, ומצד שני מונפת יד החוק ומוזהרה: אם תשתה -- תיעצר. לדעת זיו זהו שילוב מצויני.

לחיות בן-אדם. מתרעם המטפל, יומ"טוב: „אסור לאיים עליו. זהו תהליך, זה לוקח זמן, הוא מוגבל. צריך להבין את המלחמה שלו.“ בבית-המישפט אמר יעקב: „אני אהיה בסדר, אני לא אשתה, אהיה בן-אדם.“ והוא אכן משתקק לכך. זה זמן שהיא נאבק עם הרצון לשתות, ומנצח -- לעת עתה. הוא משתדל לשקם עצמו בעזרת כוח הרצון והמטפל הצמוד אך, כדבריו, הס' ביבה „שמה לו רגל.“ „מי מאיתנו לא מתעצבן? הוא שואל. „מחר אתעצבן, אפילו כיסא, יגידו, שיכור“ ואלך למעצר. אני לא רוצה לשתות, אבל אם אכעס וארים קול מבלי לשתות, יעצרו אותי מייד. זו העזרה שנותנים לי? „תנו לי ציאנס! אל תחכו לי עם צי ביד, תנו לי להצליח!“

הנסיעה ברכבת-מהנה, בטוחה, חסכונית

להתרווח בכורסא נוחה, ולעלעל בעיתון - אי, אם תרצו, לקרוא ספר מעניין, וגם לשתות משקה קל, אפשר רק-בנסיעה ברכבת מרוע להתמודד עם בעיות התנועה בכבישים, בנסיעה ברכב הפרטי, כאשר אפשר לנסוע, בכסחון בשליה וגם בחסכון. נצלו את היתרונות שהרכבת מעניקה לכם והתענגו.

רכבת ישראל

תן טרמפ לחייל